

Mái trường ơi-Tôi yêu lắm

“Tôi sinh ra trong màn đêm sương sớm.
Tôi lớn lên trên mảnh đất Quy Nhơn.
Là học sinh nên tôi yêu tất cả,
Yêu bạn bè, yêu cả kẻ thù tôi.”

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới ngày nào, hai tiếng “sinh viên” trong tôi vẫn cháy bỏng như một niềm khao khát, một sự mong chờ. Thế mà giờ đây, tôi đã sống trong đại gia đình Duy Tân gần hai năm rồi. Đại học Duy Tân giờ đây với tôi là tiếng gọi thân thương và rất đỗi quen thuộc, cái tên ấy hiện hữu mỗi ngày trong cuộc sống của tôi, nó như đã trở thành một phần đời đẹp nhất của tôi vậy. Đại học Duy Tân đã trở thành gia đình lớn thứ hai của tôi, nơi đây đang tiếp thêm cho tôi sức mạnh, sự tự tin và hành trang trên những con đường dài phía trước.

Hai năm qua không phải là quá dài nhưng nó đủ để tôi cảm thấy tự hào về bản thân và về chính ngôi trường thân yêu này. Nhớ lại quãng thời gian trước khi tôi đến với nơi này, tôi thật sự bế tắc, thất vọng. “Thi rớt đại học” – ba từ đã ám ảnh tôi trong suốt một thời gian dài. Thật sự tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng một ngày nào đó mình sẽ trượt đại học dù là trong ý nghĩ, việc đậu đại học với tôi như là chuyện hết sức bình thường đến mức đó là điều tất nhiên. Vậy mà tôi trượt đại học. Lúc đó, tôi sốc vô cùng, khóc, buồn... và thương bố mẹ nhiều hơn. Nhìn bố mẹ già đi trông thấy, dù bố mẹ động viên nhưng tôi biết trong lòng bố, mẹ thấy thất vọng như thế nào. Chính sự kì vọng quá lớn của bố mẹ làm cho tôi cảm thấy bế tắc, thấy mình có lỗi! Lúc đó trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, tôi chỉ muốn ở một mình-một mình để tự tìm thấy cho mình lối thoát khỏi sự hỗn độn này. Tôi muốn mình rời xa nơi này. Muốn đến một thế giới hoàn toàn khác-thế giới của riêng tôi-thế giới mà ở đó tôi không phải bắt gặp những ánh mắt nghi ngờ dò xét, ánh mắt của sự khinh thường và sợ nhất là nỗi buồn hiện trên khuôn mặt những người mà tôi yêu thương nhất.

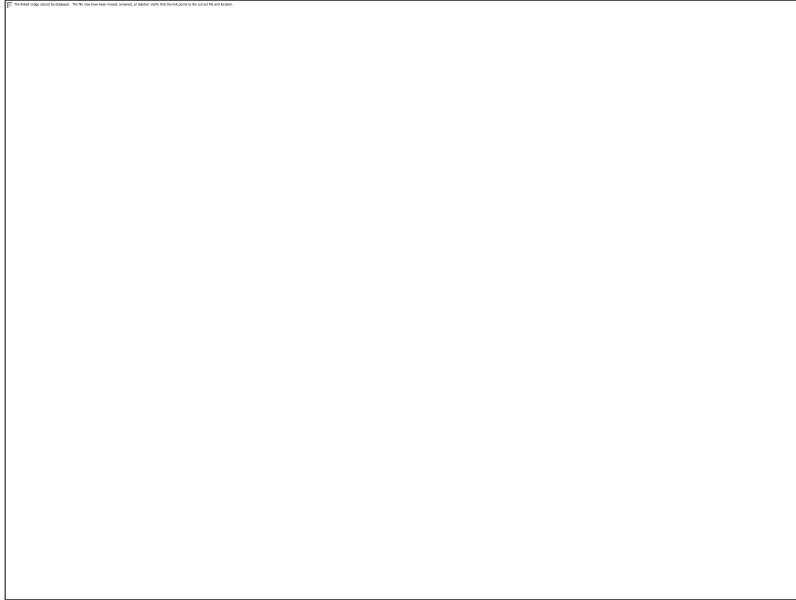

Nhưng rồi tôi cũng không thể trốn mãi trong cái thế giới buồn tẻ đó, và cũng chính những người thân xung quanh đã giúp tôi nhận ra rằng: “ Khi thành công chưa mỉm cười với bạn, bạn sẽ có hai sự lựa chọn, một là mỉm cười với thất bại và đứng lên làm lại từ đầu; hai là cứ nằm lì ở đấy ôm cái thất bại kia và tự nguyện rủa chính mình. Sẽ có rất nhiều người chưa chạm được đến thành công, và cũng như họ, bạn phải chiến đấu để chiến thắng chính bản thân mình. Đây là cơ hội tốt để bạn rèn luyện ý chí và sự kiên trì của mình. Khi bạn gạt hái được điều đó, cũng như khi trải qua thất bại thì thành công của bạn sẽ vinh quang hơn cả những người đã gạt hái được thành công quá dễ dàng.”

Tôi bắt đầu tìm lại chính mình, nhưng phần nào đó trong con người vẫn còn nỗi e dè, sợ hãi và lẩn tránh. Tôi muốn bắt đầu lại mọi thứ ở mọi nơi hoàn toàn mới mẻ, nơi mà tôi không còn cảm thấy sự thất bại bao kín bản thân mình. Và dường như lúc này, con đường nguyện vọng hai tại các trường đại học dân lập dường như là lối thoát duy nhất dành cho tôi. Và cũng chính thời điểm đó cái tên Đại học Duy Tân như một chiếc phao lớn, một vị cứu tinh nâng tôi đứng dậy.

Trong ý nghĩ đầu tiên của tôi, Đại học Duy Tân chỉ là giải pháp tạm thời giúp tôi thoát khỏi bế tắc mà tôi đang phải chịu đựng. Ý nghĩ ban đầu trong tôi về ngôi trường này cũng chẳng khác gì quan niệm của mọi người về “ trường dân lập”. Đó là chỉ những người không đủ năng lực thì mới phải chọn vào trường này, học phí quá cao nhưng trình độ giảng dạy lại không thể bằng những trường công lập khác, điều quan trọng chính là bằng cấp sẽ không được coi trọng khi đi xin việc sau này. Nhưng dường như lúc đó, trong tôi tất cả những điều này không còn quan trọng nữa. Trong tôi, một sự bắt đầu mới như đang cố vươn lên lấp đầy tất cả.

Tôi vẫn còn nhớ như in cái ngày hôm đó-30/08/2009-cái ngày mà lần đầu tiên tôi đặt chân tới ngôi trường này để đăng ký nhập học. Lúc ấy, tôi thật sự lo lắng, hồi hộp và bối ngỡ. Biết bao nhiêu suy nghĩ vẫn vơ cứ luẩn quẩn trong cái đầu đa mang của tôi. Khung cảnh sân trường ngày hôm ấy thật rộn ràng, băng rôn, khẩu hiệu chào đón tân sinh viên nhập học được căng lên khắp nơi từ ngoài cổng trường vào đến đại sảnh. Giữa khoảng sân rộng, cũng có rất nhiều những “tân sinh viên” như tôi, tiếng cười đùa trò chuyện sôi nổi. Một vài ánh mắt lén lút, ngại ngùng tò mò khám phá thế giới quanh mình. “Sao họ giống mình quá vậy nhỉ?-tôi thầm nghĩ. Và ngay từ giây phút ấy, tôi đã thật sự hạnh phúc khi hai tiếng “sinh viên” mà bản thân hằng ao ước giờ đây đã trở thành hiện thực, những mặc cảm, lo lắng dường như tan biến. 18 tuổi, thế giới mà hôm nay tôi đặt chân tới tuy lạ lẫm nhưng cũng rất thú vị, tôi nhận ra rằng mình cần phải mạnh mẽ hơn, tự tin hơn để đón chào một tương lai mới.

Món quà đầu tiên mà Đại học Duy Tân dành cho tôi thật bất ngờ “Buổi lễ đón tân sinh viên”. Đây thật sự là một điều lạ lẫm, mới mẻ. Không khí sôi nổi, ấm áp ở khắp mọi nơi, sự nhiệt tình của tất cả mọi người ở đây đã làm tôi bớt đi một phần nào cái cảm giác cô đơn, lạc lõng giữa nơi xa lạ. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy mình thật sự lớn lên, trưởng thành hơn, trong tôi không còn cảm giác tự ti khi nghĩ về trường, về mình nữa. “Môi trường nào cũng có cái tốt, cái xấu, hãy biết rõ mình là ai để còn cố gắng vươn lên khẳng định mình”. Tôi đã thầm nghĩ như vậy hai năm qua, tôi luôn nỗ lực phấn đấu để thể hiện khả năng của bản thân. Và bây giờ tôi đã hiểu ra rằng: “thất bại làm con người trưởng thành hơn nhưng cũng có thể giết chết bạn nếu bạn sợ hãi nó. Đối diện và đứng lên! Bạn sẽ thấy mình mạnh lên gấp bội.”

Những ngày đầu bước chân vào giảng đường Đại học, tôi cũng như tất cả các tân sinh viên khác đều e dè, lo lắng nhưng cái cảm giác ấy theo từng phút, từng giây đã tan đi bởi sự chân thành, nhiệt tình của các thầy cô. Đối với mọi người, những điều đó theo lẽ tự nhiên là điều bình thường nhưng với tôi, sự quan tâm ấy nhưng một liều thuốc tinh thần vô vè, trấn an cho tâm hồn non nớt của tôi. Trường Đại học Duy Tân đã trở thành mái ấm nuôi dưỡng và chấp cánh ước mơ, hoài bão của tôi. Cho dù thế nào đi nữa, ngọn lửa sức trẻ trong tôi vẫn không thể nào dập tắt và từ ngôi trường thân yêu này, nó sẽ bùng lên và cháy mãi.

Từng ngày cứ thế trôi qua, những gì tôi nhận được từ mái trường này ngày một nhiều hơn. Tôi nhận được tình thương yêu của thầy cô, bạn bè, tôi nhận được kho tri thức rộng lớn nâng bước chân tôi bước tiếp vào đời. Những buổi học nói tiếp những buổi học, tôi lớn dần lên cảm thấy cuộc sống thật đẹp biết bao! Mái trường ơi! Thầy cô ơi! Bạn bè ơi! Và tôi ơi! Hãy vươn lên, vươn cao và vươn xa nữa nhé!

Nếu ai đã một lần đến với ngôi nhà thân thương này của tôi, chắc hẳn phải rất ngạc nhiên, và bất ngờ. Ngạc nhiên vì sự thân thiện, sự năng động của sinh viên trường tôi, Vè khác lạ mà không phải ở ngôi trường Đại học nào cũng có, đó chính là đồng phục “sắc màu Duy Tân” chúng tôi. Mỗi Khoa có một vè riêng, một phong cách khác nhau, nhưng tất cả đều thể hiện sự mạnh mẽ, sáng tạo của tuổi trẻ. Tôi cảm thấy tự hào mỗi khi mọi người đều nhận ra mình là sinh viên Duy Tân nhờ bộ đồng phục thân thương này. Cuộc sống bên ngoài mỗi người một phong cách, nhưng khi vào đây, đồng phục sẽ giúp chúng tôi xích lại gần nhau hơn, cảm thấy yêu thương nhau hơn khi là thành viên của gia đình này. Không chỉ có vậy, cơ sở vật chất ở đây còn làm mọi người thật sự bất ngờ hơn nữa, chỉ khi đặt chân đến đây, bạn mới loại bỏ hoàn toàn những định kiến về “trường dân lập”. Trang thiết bị đầy đủ với phòng học rộng rãi, thoáng mát, thư viện trang bị máy vi tính cùng với hàng ngàn đầu sách đã giúp cho sinh viên có những điều kiện tốt

nhất để học tập. Và tôi chắc chắn không ít bạn đang chuẩn bị bước vào giảng đường đại học đang mong ước được học tập trong một môi trường tuyệt vời như chúng tôi hiện nay.

Tất cả những gì nơi này đã và đang vun đắp, giúp tôi nhìn về tương lai tương lai tươi sáng hơn. Cuộc sống buồn hay vui, thất bại hay thành công đều do bản thân mình quyết định. Giờ đây tôi đã vững tin hơn trên con đường mình đã chọn. Tôi muốn biến ước mơ thành hiện thực, và để làm được điều đó, ngoài sự dạy bảo ân cần của thầy cô, bản thân tôi phải thật sự đam mê và cố gắng. Tôi sẽ làm được điều đó, chắc chắn vậy, vì bên cạnh tôi luôn có thầy cô, bạn bè quan tâm và giúp đỡ và chỉ đơn giản vì chúng tôi là “một gia đình”.

Khoảng thời gian tôi sống bên ngôi trường này sẽ luôn theo tôi, nâng đỡ, cổ vũ tôi trên chặng đường phía trước. Tôi sẽ cố gắng học tập thật tốt và sống sao cho xứng đáng với những gì mọi người hy vọng. Trong tôi sẽ nhớ những tháng ngày thân yêu này-quãng đời đầy ý nghĩa với tôi. Mái trường ơi! Tôi yêu lắm thầy cô, bạn bè!

“Hình như là mây trắng

Rộn rã lúc tan trường

Hình như là vấn vương

Một thoáng trời nho nhỏ”

(Phùng Thị Ngọc Hương)